Pohádka o skláři - Randus, Petr

```
   D                   A7        D
1. V křišťálu zasklená pohádka si zpívá,
                     G        A7    D
o dlaních z mozolu a o práci, která bývá
Hmi                        A7
jen srdce vyznání a z duše pramínek,
G                   A7               D
z té krásy šlehá ti do očí plamínek, víš.
                G                             A7
REFR:   Co všechno dovedou ty prosté lidské sny,
        Hmi              A7
        není to náhodou, že krása z duše tvý
        G                   A7           D
        a z prachu křemene, ze žáru vykvétá.

2. Tu v huti poznáváš pravý lidský cit,
dechu ti ubývá, teď sklářem chtěl bys být.
V rukou mít píšťalu, nadouvat svoji tvář,
dneska jak postaru, u pece stojí sklář, víš.
REFR: Co všechno...

A otec synovi um svých rukou dává,
od dědů se traduje stará česká sláva,
třpyt vázy z křišťálu, dědictví staletí,
pohádka o skláři do světa poletí, víš.
REFR: Co všechno...
```